

v projednávaném případě nařizoval výjimku a neprávem dovolává se rekurent plenárního usnesení býv. víd. nejv. soudu ze dne 19. října 1915 (Gl. U. n. ř. čís. 7608), jež se týká pouze uplatňování nároku osoby výživy potřebující, nikoli však nároku třetí osoby na náhradu učiněného nákladu. Nárok třetí osoby podle § 1042 obč. zák. není také závislý na tom, že ten, v jehož prospěch byl základ učiněn, uplatnil své právo vůči tomu, kdo jím byl povinen, neboť nehledíc k tomu, že oprávněný snad mnohdy vůbec nemá zájmu na tom, kdo mu plnění poskytuje, mohl by pak nárok na náhradu snadno býti zmařen, opomene-li v první řadě oprávněný vůbec své nároky přivést k platnosti. Odvolací soud uložil proto právem procesnímu soudu, aby samostatně v rámci tohoto sporu zkoumal, zda předpoklady tvrzené povinnosti žalovaného podle § 143 obč. zák. jsou dány, ježto o ní dosud nebylo pravoplatně a pro procesní soud závazně rozhodnuto.

Čís. 15028.

K § 523 obč. zák.

Dal-li vlastník požární zdi sousedu svolení k nástavbě na této zdi a nástavba byla provedena, nemůže toto svolení odvolati a nemůže se domáhati zápůřčí žalobou podle § 523 obč. zák. odklizení zdi.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 313/34.)

Žalobkyně domáhá se rozsudku, že požární zeď, která odděluje stavební parcely čís. 309 a 308, jest prosta služebnosti zatížení nástavbou ve prospěch žalovaných jako vlastníků stav. parc. 308 a že tito jsou povinni nástavbu na této zdi provedenou odstraniti. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobkyni jest prokázati jednak vlastnictví požární zdi, jehož neobmezenost se pojmově a podle zákona sama rozumí (§§ 354 a 366 obč. zák.), jednak rušební čin (rozhodnutí čís. 10653 Sb. n. s.). Žalovaní namítali, že sporná požární zeď stojí na jejich stav. parc. 308, takže jest jejich výhradným vlastnictvím a že nástavbu zřídili v roce 1924 jen na polovici této zdi a to ještě za výslovného souhlasu zůstavitele Adolfa Z. Vlastnické poměry v příčině sporné části zdi nemohly nižší soudy spolehlivě zjistiti, ale otázkou vlastnictví není třeba se zabývat, ježto žalobkyně nedokázala rušební čin žalovaných. Žalující stranou jest pozůstalost po Adolfu Z., zastoupené přihlášenými dědičkami Emou a Adolfinou Z. Z ustanovení §§ 547, 548, 797, 801, 802 obč. zák. plyne, že po úmrtí zůstavitele až do té doby, kdy pozůstalost se dědici odevzdá, jest podmínkem zůstavitelových práv a závazků pozůstalost a že tento prozatímní stav končí se teprve odevzdáním pozůstalosti dědici. Po dobu

tohoto prozatímního stavu pohlíží se na dědictví, jako kdyby je držel ještě zůstavitel a přihlášený dědic jest pouze zástupcem pozůstalosti (viz rozh. čís. 3328, 7013, 9636 Sb. n. s.). Zůstavitel Adolf Z. projevil výslovný souhlas s tím, aby žalovaní zatížili novostavbou, kterou v roce 1924 prováděli, též spornou zeď v rozměrech, jak byly zjištěny. Za tohoto stavu věci nelze spatřiti v provedení nástavby na sporné zdi své-
mocný a nedovolený zásah do vlastnictví Adolfa Z., a to ani tehdy ne, kdyby zeď stála výhradně na stavební parcele čís. 309. Adolf Z. nebyl by mohl toto svolení dodatečně odvolati a žádati odstranění provedené stavby, pokud tato zatěžovala spornou zeď; to plyne z § 418 obč. z., jehož ustanovení nižší soudy právem v souzeném případě použily (srovnej také rozhodnutí Glaser-Unger N. F. čís. 3956). Při tom není třeba řešiti otázky, zda a pokud žalovaní nabyli provedením nástavby vlastnictví ke sporné zdi nebo i k pozemku Adolfa Z., jestliže tato na něm stála, nebo jakého jiného práva nabyli v příčině zatížení této zdi nástavbou, neboť odpůřčí žaloba pozbývá svého skutkového podkladu již tím, že nebyl prokázán rušební čin. Nebyl-li však oprávněn Adolf Z. svolení k provedení stavby za použití požární zdi dodatečně odvolati a odstranění nástavby se domáhati, nepřisluší takové právo ani jeho pozůstalosti z důvodů svrchu uvedených. Nebylo by tomu jinak ani kdyby pozůstalost byla dědičkám již odevzdána, neboť dědic nastupuje ve veškerá práva i závazky zůstavitele, pokud tyto jeho smrtí nezanikají (§§ 531, 547 a 548 obč. z.).

Čís. 15029.

Nebylo-li smluveno a nestanoví-li pensijní nebo disciplinární řád, že definitivní úředník spořitelny může být dán i proti své vůli na odpočinek, jest dání úředníka do výslužby právně neúčinným.

(Rozh. ze dne 12. března 1936, Rv I 2310/35.)

Žalobce byl na základě usnesení spořitelního výboru městské spořitelny z 20. prosince 1890 ustanoven definitivním úředníkem této spořitelny. Na schůzi spořitelního výboru žalované spořitelny, konané dne 18. prosince 1933 bylo usneseno, že se žalobce dává dnem 1. ledna 1934 trvale do pense s požitky 64.000 Kč ročně. Žalobce tvrdí, že jeho pensionování jest po zákonu nepřipustné, ježto jeho ustanovení definitivním úředníkem znamená služební poměr na čas života sjednaný a žádný zákon, ani řád neb stanovy žalované spořitelny, ani žádné usnesení nějakého správního orgánu spořitelního nestanoví, že by žalobcův definitivní služební poměr mohl být rozvázán pensionováním. Žalobě, by bylo uznáno právem, že jeho pensionování jest právně neúčinné a jeho služební poměr trvá dále, s o u d y vyhověly, n e j v y š š í s o u d z těchto d ů v o d ů: Prvý soud vyhověl žalobě podstatně proto, že dekrety, pensijní řád a různá usnesení výboru mluví sice o nároku zaměstnanců na výslužné, t. j. uvádějí podmínky, za jakých zaměstnanci tohoto nároku